

KOIVAVUT!
KUIKAVUT!

Eemil Aleksis Hallman

Koiravahti

Eemil Aleksis Hallman

Koiravahti

© 2025 Eemil Aleksis Hallman

Kannen suunnittelu: Eemil Aleksis Hallman

Sisuksen taitto: Eemil Aleksis Hallman

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,

22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9676-4

Kaikkia saloja, aatteita tai laitteita ei ole luotu meidän kosketeltavaksemme. Vaikka jokin on olemassa, ei se meidän käsiimme sovi – ellei toisin todisteta. Välttääksemme pahaa, olisi suotavaa seurata yhtä simppeä protokollaa. Ensin on aina hyvä kysyä:

Leikimmekö Jumalaa?

–Halki maailmojen, jakso 1 (2001)

30 vuotta apokalypsiin

6.8.2009

Viini paiskoo vasten sairaalahuoneen ikkunoita keskiyön tienoin. Harmaat, lähes elottomat silmät ovat kietoutuneet pienen lapseen, jota keskoskaappi suojelee. Miehen puujakkara ei natise, vaikka hän kääntyilee ja hyrrää.

Pienen elämänalun ensimmäiset tunnit eivät ole olleet helppoja. Silti tilassa ei ole yhtäkään hoitajaa. Jokin pitää heitä loitolla, muttei isää. Isän kasvonpiirteiden perusteella hänen voisi olettaa olevan viisikymppinen, mutta jatkuva niskan raaputus ja seinäkellon vainoharhainen etsintä Jeesuksen kuvilla täytenytilyltä seiniltä antaa vihiä vilkkaammasta elämänvaiheesta.

Jylhästi kopisevien saappaiden saattelemana pastori astelee huoneeseen. Musta kaftaani toimii uhkaavana varjona viinin tippuessa sen liepeistä kylmälle lattialle. Takki lähes hipoo maata, vaikka mies on miltei kaksimetrinen.

»Spencer, Patrik», Patrik nousee tuoliltaan huomattuaan papinkauluksen – so-keripalan. Hän tarjoaa kättään pastorille, jonka suuren lierihatun alta pursua-
via kiharia hiuksia hän niin kovasti kadehtii. Itselleen ja pakenevalle hiusrajal-
leen Patrik ei tätä uskalla myöntää.

»Pastori Gideon», pastori hylkää Patrikin käden. Gideon laskee suuren hat-
tunsa tyhjälle metallikärrylle ja suuntaa syvät silmänsä keskoskaappiin.
»Näinkin nuoren elämän äärellä meidän on muistettava, kuka kaiken tämän
meille niin hyveellisesti kustantaa. Tuokoon tämä hetki meidät lähemmäs
Luojaa ja Hänen tietään.»

Pastori Gideon hipaisee vaaleita kutrejaan ja rutistaa viinin lirut lattialle. »Ul-
kona satoi tullessani: taitaa lapsenne olla hyvinkin onnekas, vaikka tilanne
näyttäisi nyt varsin epäsuotuisalta. Kastammeko nyt hänet? Tiedän kadon-
neesta. Sinulla on varmasti kovasti töitä.»

Patrik työskentelee yksityisetsivänä, pääosin kadonneiden ihmisten parissa. Tällä kaupungilla on niitä tarjota. Viikko sitten lähistöllä katosi varakkaan per-
heen tyttölapsi, kuuden vuoden ikäinen. Silminnäkijöiden mukaan tyttö pyöri
kaupungin länsipuolen metsän reunoilla. Patrik ei epäile juoruja sitten yhtään.

Mutta mistä pastori tietää Patrikin työn? Vaikkei sitä ääneen sanota, on kirkolla pääsy kaikkeen kouluarvosanoista potilastietoihin. Tiiraillut tietojani ennen tänne tuloa, Patrik tuumii.

Patrik ei sano mitään.

Pastori astuu leveine hartioineen lähemmäs keskoskaappia ja lasta. Patrik nyrpistää kasvojaan pasturin selän takana — *Kaste. Polttomerkki idioottimaisuudesta. Onneksi ei jälkeläiseni tarvitse sitä ottaa, kun ei kerkeä, sillä minähän kieltäydyn nyt.*

»Spencer?« Gideon rikkoo ajatuskuplan, jonka hän näki liikkuvasta leuasta ja jalan rummutuksesta.

Patrik pudistaa päätään ja sipaisee poskeaan. Nyt käsi on märkä, täynnä paljastunutta haavoittuvuutta. Pisara haihtuu kämmenselän iholta nopeasti. Minuutit ovat tuntuneet vuosien kidutukselta.

»Selviääkö poikani? Entä miten Maura voi?« Patrik avaa kuolantäytteisen suunsa ja tarraa itseään pidemmän pasturin käsistä kiinni niin, että itse saarnaajakin yllättyy.

»Tarkoitatko vaimoasi?«

Patrik venyttää suupieliään niin, että hampaat näkyvät. »Ei ihan... ei vielä.«

Hän tajuaa surkean sanavalintansa sekunnin liian myöhään.

Pasturin silmät leimahtavat liekkeihin. Suuri painostava henkäys vasten korvaa, ja Patrik on lähellä polvistua. »Olemme kaikki verhottuja tummaan vereen. Olemme syntisiä ja ennen kaikkia syyllisiä. Kukaan ei meitä pelasta, elleimme sellaista työllämme ja rukouksillamme hanki. Mutta päivän päättyessä, me kumarrumme. Me *kaikki* kumarrumme.«

Kello lyö.

Molemmat kädet olkapäistä aina sormenpäihin asti kihelmöivät. Pasturin saappaista tuleva viinin haju on nyt häiritsevän pistävä.

Gideon kääntää suuren selkänsä Patrikille ja hieraisee kasvojaan turhautuneesti — *Näin pelokasta tuntohukkaa en ole nähnyt sitten sen äidin – ja sen syntymämerkkilapsen, joka putkahti maailmaan silloin keväämmällä. Maaliskuussa. Numero kolme.*

Patrik pitää rinnastaan kiinni kuin sydän olisi tippumassa syliin. Hengitys on kuuluvaa, epätasaista.

»Pojalle ei taida olla vielä nimeä», Gideon kaivaa mustan sadetakkinsa taskusta ohutkantisen Raamatun. Hän astuu taaksepäin, mutta ei anna tietoisesti Patrikille liikaa tilaa rentoutua. Selailtuaan Raamattua hetken hiljaisuudessa, sormen alle sattuu sopiva nimi. »Ezra hänen täytyy olla. Kansan puhdistaja.»

»Jos niin Luoja suo», Patrik mutisee. Gideon kääntyy taas Patrikin puoleen ja kaappaa tyhjän tuolin ahterinsa alle. »Mutta jos et lasta halua pitää, niin suositteisin harkitsemaan soittamista tähän.»

Gideon ojentaa tummanvihreän, kämmeneen mahtuvan käyntikorttinsa Patrikille. Kortin etupuolella on kauniit kultareunukset, ja keskellä pastorin nimi-kirjaimet, GT, on kirjoitettu vähintäänkin yhtä kauniisti. Kääntäessään kortin, Patrik silmäilee puhelinnumeroa pitkään täydessä hiljaisuudessa. Salin ovi aukeaa, ja valkeisiin vaatteisiin pukeutunut hoitaja saapuu tilaan. »Saanko tulla, pastori?»

Gideon hymyilee kierosti Patrikille ja nousee natisevasta penkistä.

»Tulet pyörimään rukouksissani pitkään, Patrik Spencer. Onnea lapsen löytämiseen. Jos ruumis löytyy, olet varma, että rukouilen hänenkin puolestaan.»

3.12.2024

Biologian ja maantiedon luokka, kello 14.27

Kolme oppilasta istuu luokassa. Kynät sauhuavat. Tunnelma on jännittynyt: kolme minuuttia aikaa palauttaa oma eläinesittely. Luokan seinämien lasiakappit pitelevät sisällään mikroskooppeja ja muovisia kehonosia, joihin ruskeahiuksisen, harmaasilmäisen pojan katse tarraa. Opettaja Tuomas notkuu suuren, puolikaaren muotoisen pöytänsä takana. Hän lueskelee muiden oppilaiden palauttamia eläinesittelyitä, vilkuillen huoneen ainoan pojan suuntaan — *Vai sinulla aikaa tuohon, Ezra?*

»Muistuttaisin ajasta. Kaksi minuuttia», Tuomas köhäisee.

Abigail nousee palauttamaan työtään vaalea tukka heiluen. Hän saa Tuomakselta suuren hymyn, vaikka kameleonttikuvakokoelma lyhyine teksteineen ei olekaan töiden parhaimmistoa.

»Nähdään myöhemmin», Tuomas hymyilee lempeästi ja sulloo Abin työn peripinkan alimmaiseksi.

Hoikka, tytöksi pitkä Valeria tepastelee Tuomaksen luo palauttamaan aanelospinkkansa. Työ tulisi määrittelemään numeron, ysi vai kymppi.

Tuomas selaa korppiesitelmän läpi ja nyrpistää nenäänsä yhdelle lähteistä, *Lajien synty*. Parran takainen suu vavahtaa. Numero vai kaksi alaspäin, Valeria huokailee.

Numerot ovat tälle akateemiselle masiinalle kaikki kaikessa, mutta uskonnon ja tieteen erottelun hän on vannonut. Valeria tiedostaa työn laskevan täyden kympin mahdottomuuden rajamaille, mutta loman hämöttämisen kunniaksi, hän aikoo elää asian kanssa — *Maksakoot mitä maksakoon – vaikka elämän! No ei. Ei näin, Valeria. Onhan sitä jo näin pitkälle päästy.*

Valeria katsahtaa Ezraan päin. Ezra viittoaa Valerialle kummallisen käsimerkin ja napauttaa kelloaan. Muille ele ei sanoisi mitään – Valeria tietää voivansa lähteä odottamatta.

Valerian lähdettyä Ezra vetää viimeiset viivat *eläinesittelyynsä* – mustien aukkojen esittelyyn. Askeleet Tuomaksen pöydälle ovat väsyneitä, katsekin kiertelee maata. Tuomas huomaa löntystelyn, vaikka silmiä ja nenäonteloa viehättelee opettajanhuoneesta tuleva kahvin tuoksu.

»Voisitko jäädä tähän hetkeksi, Ezra? Olisi asiaa.»

Harmaasilmä ei vastaa, mutta romahtaa takaisin penkkiinsä tarttumatta rep-
puun. Ezra sipaisee hiuksiaan kuin ne olisivat hikiset. Liikkatunnit ovat aina
olleet pakkopullaa, eikä hän viime tunnillakaan kuin heittänyt kaljua toveri-
aan pallolla päähän.

Ezra vilkaisee rannekelloaan. Viisarit tuntuvat tikittävän valonnopeudella.
Tuomaksen yllä oleva, jokaisessa luokassa oleva taulu Messiaksesta tuo suu-
hun rautaisen maun. Se on Ezralle pahan merkki. Jotain kummallista tulee ta-
pautumaan tänään, hän ajattelee.

»Tiedätkö, miksi pyysin sinua jäämään?» Tume rikkoo hiljaisuuden ja laskee
Ezran paperit alas.

»Koska en tehnyt eläinesitelmää?» Ezra nyökkää esitelmäänsä kohti. »Vaiko
pentagrammi?»

Lähdesivulla on muhkea pentagrammi, tehty mustalla tussilla.

»Ei. On se ruma, mutta ei. Sinun luokanvalvojanasi – sekä historian, uskonnon,
biologian ja maantiedon opettajana – minulla olisi suuri halu tietää, että miten
elämäsi rullaa. Näytät väsyneeltä. Eihän isä ole ottanut sinua töihinsä mu-
kaan? Kuulin onnettomuudesta, ja tuskin etsiväisäsi on ollut tapauksesta hil-
jaa. Jumal’ siunatkoon niitä pieniä sieluja.»

»Puhu isälleni, jos hänen asiansa kiinnostaa.»

Tuomas hymyilee kankkuisesti partansa alta ja huokaisee syvään. »Mennään
siis sinuun. Miten –»

»Voin hyvin. Huolehtisin sinuna muista ikäisistäni. Minä voin oikein hyvin.
Mahtavasti. Paitsi nyt minulla on kiire.»

Sanoista tihkuu ärtyneisyys, mutta myös silmistä. Ne ovat kiinni Tuomaksen
jännittyneissä olkapäissä. Hartiat ovat hieman koholla päättöarvosanojen ta-
kia, Ezra tuumii. Häntä naurattaa harteita peittävä, geneerinen joulu villapaita.
Huoletonta aikaa, Ezra hymähtää vahingossa ääneen.

»Ezra?»

Tila on ollut hiljainen minuutin ajan.

»Puheenvuorosi on sinun», Ezra nyökkää turhautunutta opettajaansa kohti.
»Voisitko kertoa, miksi minun piti jäädä? Mitä väärää olen tehnyt? *Herraako*
pilkkasin?»

»Kuules —», Tuomas istahtaa lähimmälle pulpetille. »Vaikka komensin sinua jäämään, ei se tarkoita, että olisit tehnyt jotain väärin. Näytit vain niin apealta.»

Ezra hukuttaa kätensä hiuksiinsa. »Jos aiot antaa surkeita mielenterveysvinkkejäsi minulle jälleen, niin sanonpahan vaan, etten ole kiinnostunut.»

Ezra nousee tuoli kolisten ja nappaa reppunsa. »Menen. Kiire. Tärkeämpiä ihmissuhteita hoidettavana.»

»Voisit kerrankin kuunnella! Älä lähde, älä jätä! Muutkin jo lähtivät!» Tuomas yrittää pysäyttää Ezraa, mutteivat hänen sanansa tepsii poikaan. »Joulumieltä! Ilahdut, kun kuulet rehtorin puheen joulujuhlassa! Meille on kaikkea jännää luvassa! Kisailua! Luokkaretkeä!»

Luokan oven kajahtaessa kiinni, jää huoneeseen äänettömän tyhjiön tunnelma. Tuomas hieraisee kasvojaan — *On tämäkin työ. Kukaan ei osaa tulla keskitiehen, vaan aina pitää kaikki saaha oman tahdon mukaan.*

Koulun käytävät

Valeria ja Sanni kävelevät kaksin kohti naulakkoja. Sanni odotti kiltisti Valeriaa yläkerran rapuissa, vaikka hän palautti jo oman esitelmänsä tunnin alussa.

»Hei, Sanni. En pääse tänään virkkauskerhoon, vaikka kuinka haluaisin», Valeria sanoo. Katse laahaa pitkin vaaleansinisiä seiniä. Seiniä paikoittain koristavat kuvat suurista ajattelijoista. Nämä kuvat ovat nähneet jo parhaat päivänsä, ja niiden päälle on maalattu uudempia kuvia, suurin osa uskonnollisia.

»Lahjasi Ezralle ei valmistu ajallaan, jos et edes opettele ensin virkkaamaan», Sanni virnistää.

»Älä huutele tuommoisia perättömiä huhuja», Valeria tiuskaisee. Hän katsahtaa nolestuneesti jokaiseen suuntaan, ettei ketään ole heitä kuuntelemassa. Kukaan muu ei vielä tiedä, paitsi Sanni.

»Ei täällä ketään ole», Sanni korjaa lasejaan, kääntyen alas vieviin portaisiin Valerian vahingossa kävellessä niistä ohii.

Kun tytöt saapuvat naulakoille, kaikki muut ovat jo lähteneet. Juuri niin kuin Sanni oletikin. Sanni pukee päälleen oliivinvihreän tuulitakkinsa Valerian hädastellessa mustan villakangastakkinsa kanssa. Sanni mulkaisee ystäväänsä ja näkee jo heti ensisilmäyksellä tarkoituksen harvinaislaatuisen hitaassa pukemisessa.

»Mikä kestää? Et kai tahallasi pue noin hitaasti... ei voi olla. Et varmasti voi odottaa ketään, et varsinkaan ketään poikaa? Jassoo, nyt minä tajuan», Sanni

korottaa tahallaan ääntään, saaden Valerian kalpeat kasvot punastumaan – osittain nolostuneisuudesta, osittain ärtymyksestä.

»Alanko minäkin huutelemaan salaisuuksiasi?» Valeria nyrpistää nenäänsä. Hän tiputtaa maiharinsa lattialle ja panee ne jalkaansa käyttämättä käsiään.

»No jo on. Sinä ja sinun salaisuutesi!» huokaa Sanni, äänessään hitusen leikki-mielistä naljailua. »Ai niin.»

Hän ojentaa takkinsa taskusta kolme kukkapinssiä. »Saat pitää nämä. Tein ne sinulle.»

Valeria katsoo keltaisia kukkapinssijä hetken. »Kiitos. Mutta miksi minulle?»

Sanni hymyilee tyynesti. »Halusin osoittaa, että ystävyysuhteemme on tärkeä minulle.»

»Olet kuin robotti!» Valeria nauraa hieman. »Puhut kuin olisit syntynyt eilen, mutta tietäisit jo kaiken.»

Sanni nostaa kulmakarvojaan. Valeria tarraa vampyyrinvalkeilla käsillään Sannin olkapäästä kiinni säälivästi, suupielet lattiaa päin tekaistusti. »Sinulla on vielä harjoittelemista. Mutta ei hätää: niin on Marcuksellakin. Lopettais käyttämästä sitä hiusgeeliä niin mahtipontisesti, niin sinäkin kehtaisit kysyä häntä pihalle.»

»Mielestäni hänen piikkipestytukkansa on oikein sopiva pitkään olemukseen.»

Kahvila

Kahvilan ikkunat on koristeltu tähdillä ja joulukuusilla. Niiden toisella puolella vilisee ihmisiä paksuissa turkisvaatteissa. Lähes tyhjä kahvila on kuin eristyskoppi kaikesta siitä melusta, mitä ulkona on. Autojen tööttäily, nastakenkien pohjien pureutuminen maan jäähän, kerjäläisten epävireinen joululaulujen soitto. Ezra halveksuu näitä tekopyhiä soittajia, jotka tekevät leipärahansa uskovaista nenästä vetämällä. Väittämättä toisin, Ezra myöntää itselleen, että tekisi tuossa asemassa täysin samaa.

Oven yläpuolella oleva kello kilahtaa. Aivan Valerian näköinen tyttö astuu kahvilaan ja vilkaisee paria päin. Ezra kuulee, kuinka tyttö tilaa jäätteen.

Ezra kääntää katseensa vastapäätä istuvan Valerian suuntaan, jottei hämmennyisi enempää. Joku muu se on, Valeriahan istuu tässä, Ezra miettii.

»Onko tuo tarpeellista?» kysyy Ezra Valerialta, joka parhaillaan pähkäilee puhelimensa kanssa kuvakulmaa, josta ottaisi kuvan teestään. »Meillä on tasan viisi minuuttia siihen, kun Marcus astelee tuosta ovesta sisään.»

Valeria mulkaisee Ezraa. »Tietenkin tämä on tarkoituksellista. Tästä tulee muistoja, jota voimme myöhemmin ihailla: tulet vielä kiittämään minua!»

»Muistoja teekupista?» Ezra nojaa käteensä tylsistyneenä.

»Ei, vaan tästä hetkestä, jossa et edes halua ilmeisesti olla!» tuhahtaa Valeria ja räpsäyttää kuvan kupista, kieli keskittyneesti ulkona. »Sinä se vasta kuvaaja oletkin, kun et ottanut Portugalin reissulla kuvan kuvaa. Ja senkin, minkä meille näytit, oli netistä.»

»Kaikki Oton jutut te uskotte», Ezra peittää silmiään häpeällisesti. »Otto sanoi käyneensä ampumaradalla ja osuneensa kaikki ekalla kertaa keskelle. Uskotko tuonkin höpöhöpötarinan? Tuskin edes osaa oikeassa elämässä ladata pyssyn pyssyä!»

Valeria heittää epämääräisen solvauksen katsoessaan ottamaansa kuvaa kriittisesti.

»Laitoit minut maksamaan teestä, joka ei ole edes koskettanut huuliasi. Näytä kuva, minä arvostelen, ja sinä juot sillä välin», Ezra havittelee Valerian puhelinta kädellään. Muutaman anelevan sanan jälkeen aluksi empivä Valeria taipuu ja näyttää Ezralle kuvan teekupista. Yksinäinen lehti lilluu teen keskellä kuin lumpeenlehti aallottoman lammen pinnalla.

»Ja tuohon käytit kymmenen minuuttia?» Ezra naputtaa pöydän kulmaa, myötäillen tunnetun ajantuhlauskritiikkikipaleen rytmiä.

»Joskus mietin, miten sinulla on edes kavereita», Valeria pudistaa päätään pienten huulten ylytyessä virneeksi.

»Minä taas pohdin, miksi olen täällä kahvilassa kanssasi», Ezra tekaisee korkean äänen kuin matkiakseen Valeriaa.

»Koska... kyllä sinä tiedät – eikun ei. En edes enää välitä sinusta, minulla on korvaaja sinulle. Taidanpa lähteä pian!»

»Kuka? Joku fakin Marcusko? Tai Ville!» arvaa Ezra.

»Juuri se!» Valeria naurahtaa vaivaantuneesti ja hörppää teetä. Ei kenenkään, paitsi Valerian yllätykseksi, tee on jääkylmää: tämän Ezra osaa lukea Valerian kasvoilta. »Kylmähän se on, eikö?»

»Itte olet!« inahtaa Valeria ja ottaa toisen hörpyn teestä, yrittääkseen nauttia siitä, ettei Ezra vaan olisi oikeassa.

»Realistinen, en kylmä«, korjaa Ezra. Molemmat ovat hetken hiljaa, kunnes Ezra kyyristyy lähemmäs Valeriaa. »Mitä oikeasti edes teemme täällä?«

»Etkö halua olla täällä kanssani?« Valeria kysyy kiivaasti. »Onko sinulla taas se tunne?«

»Ai mikä?«

»Se, että joku seuraa meitä.«

»Ei. En tarkoittanut sitä. Mietin vain, että miksi istuskelemme täällä? Et sinä täällä vapaaehtoisesti olisi. Tiedät Marcuksen käyvän täällä usein. Hänhän voisi tulla minä hetkenä hyvänsä tuosta ovesta ja nähdä meidät!«

»Syy on se, että tykkään teestä, ja täällä sattuu olemaan sitä myynnissä. Marcuksen pamahtaminen tänne juuri tähän aikaan on epätodennäköistä«, Valeria sanoo, ääni itsevarmana. Hän yrittää ottaa katsekontaktia Ezran kanssa, mutta harmaat iirikset ovat kiinnittyneet kahvilan viereiseen suojatiehen.

Yksi auto, yhdet lastenvaunut ja yksi äiti.

»Kaikki hyvin?« Valeria nostaa lyhyitä kulmiaan.

Ezra uskaltaa laskea katseensa ulkoilmasta vasta kun äiti ja vaunut ovat päässeet suojatien yli.

Kahvilan oven kello kilisee. Ovesta astelee sisään pipopäinen lenkkeilijäpappa. Hän löntystelee tiskille ja tilaa korvapuustin ja kahvikupposen.

»Miksi meidän pitää edes pitää tätä salassa?« Ezra kysyy yllättäen. Valerian sormet rupeavat kiertämään valkoisen lautasen reunaa traumatisoituneesti, kuin hän olisi juuri luullut Marcuksen astuneen sisään.

»Koska ihmiset ovat täällä niin julmia. Kyllä sinä tajuat ja tiedät.«

Ezra hymähtää — *Odotin valhetta. Vain osa totuudesta jäi kertomatta – sen haistan. Voimakkaampi lemu kuin tuon papan kahvin kuuma kierre. Kuka mielipuoли tässä yhteiskunnassa kahvia juo, jos kerta viini on lähes ilmaista? Kai sitä nyt tuommosena olis juovuksissa mieluummin kuin kestäisi nivelrasitusten tuskaa.*

»Jos meidän välillämme ei ole muiden silmissä mitään, eivät he voi pilata mitään«, Valeria lisää ja hörppää teetään.

»Onko luottosi tähän niin pieni, että muutama juoru voisi mielestäsi pilata kaiken? Vai onko taustalla jotain muuta, joku muu?»

Kysymysten alle alistetun Valerian ilme värähtää, ja tämä pikkuseikka ei Ezralta jää huomaamatta. Ezra menee sisäiseen paniikkiin eleestä ja päättää lopettaa kyselyn siihen paikkaan — *Ehkä joku toinen kerta: niin ne aina sanovat! En ole mitään muuta voinut yli kahdeksaan vuoteen tehdä kuin katsella, ja en vieläkään saa kysyä yhtikäs mitään? Miten tämä voi edes toimia? Aika näyttää. Mutta aika va-luu. Liian kovaa.*

»Meni liian totiseksi. Mennäänkö?» Ezra ehdottaa. Hän heittää päällensä mustan takin, olettaen Valerian tekävän pian saman. Vale kuitenkin viittaa Ezraa takaisin istumaan.

»Et ikinä halua olla ulkona. Pelkäätkö viiniseiteja?» Ezra istuu alas, mutta niskaan ryntää outo, pakottava tunne. Tuntuisi kuin joku tuijottaisi selkää, tai ehkä hiuksia. Tuijotus ei ole etäinen eikä läheinen. Puolituttu.

Ezra viskoo sateenvarjon pöydälle dramaattisesti. Valeria vilkaisee varjoa, sitten Ezraa.

»Mentäisiinkö?» harmaasilmä anelee.

He poistuvat paikalta vähin elein.

Valeria on johdatellut Ezran monikerroksiseen kauppakeskukseen, jossa ihmisiä vilisee kaksikon ohi molemmilta puolilta. Välillä sattumanvarainen haahuiliija tai kiireinen yksinhuoltajaäiti törmää vastahakoiseen Ezraan, jota Valeria vetää takin hihasta perässään. Merkkivaatekaupoista ja ulkomaalaisista ravintoloista tuleva puheensorina on osa kauppakeskuksen luonnollista äänimaisemaa. Sitä rikastavat taustalla loopilla pauhaavat joululaulut ja mainokset, jotka saisivat kenet tahansa hulluksi, jos niiden säteilylle altistuisi edes muutamaksi minuutiksi – vaikkei mikään antikapitalisti olisikaan. Lasikaton läpi suodattuvat valonsäteet saavat vaate- ja näyteikkunoiden kalliit tuotteet kimaltamaan entisestään punavihreiden jouluvalojen säästyksellä.

Katosta roikkuva, jättiläismäinen lumisadepallo pitää sisällään lapsille lahjoja jakavaa Pyhää Nikolaosta. Nikolaoksen käsissä olevan, suurimman lahjan lappu kiertää koko pallon ympäri. Siinä lukee yritysjätin, *Waterfall Corporationin*, jouluihin mainoslause.

»Yhdellä lahjalla osoitat rakkautta paremmin kuin tuhannella halilla», Ezra lukee mainoksen ääneen. Valeria ei kuuntele, vaan keskittyy väkijoukossa navigointiin. Ezra höhöttää lauseelle aina joka vuosi.

On vuosi 2025. Viinisateet kastelevat kristittyjä pohjoismaita.

Tiukkamoraalisen Suomen ytimessä kasvaneet nuoret pääsevät luokkaretkelle skandinaavisten jumalten vanhalle taistelukentälle, tulen ja jään maahan.

Päästyään Islannin syrjäiseen hotelliin, Ezra ystävineen alkaa selvittämään unelta tuntuvaa totuutta: Kaikki lumi on sulanut, porot nousevat takaraajoilleen ulvomaan.

Alkavan selviytymistaistelun panoksena ovat totuus, henkilökohtaiset arvot ja elämä itsessään. Kuka selviää kaaoksen mylllystä, kuka leikkii jumalaa?

Eemil Hallmanin (s.2009) esikoisteos kertoo yhteiskunnasta, jonka säännöt perustuvat sokeaan luottamukseen.